

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **Město Rychvald** se sídlem Rychvald, Orlovská 678, v řízení zastoupeného JUDr. Jiřím Oblukem, advokátem se sídlem Ostrava, Veleslavínova 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.4.2010 č.j. MSK 26514/2010, ve věci umístění stavby,

t a k t o :

I. Žaloba se **o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12.4.2010 č.j. MSK 26514/2010, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce a stavebníka S.K. proti rozhodnutí Městského úřadu Rychvald (dále jen „stavební úřad“) ze dne 4.1.2010 č.j. Výst.3019/2009-Ond., kterým byla zamítnuta stavebníková žádost o umístění stavby *„Rodinného domu s garáží, zpevněné plochy, oplocení, žumpy, splaškové kanalizace, vsakovací jímky pro dešťovou vodu, dešťové kanalizace a kabelové přípojky NN z elektroměrového rozvaděče do rodinného domu na pozemku parc. č. 4692/2, vodovodní přípojky na pozemcích parc. č. 4692/2, 4693 a 4711/3 v k.ú. Rychvald.“*

Nejsa stavebníkem, odvozuje žalobce svou aktivní legitimaci z práva a povinnosti obce pečovat o rozvoj svého území ve smyslu § 2 odst. 2 zák. č. 128/2000 Sb., o obcích (obecního zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„obecní zřízení“). V žalobě namítá nesprávný výklad územního plánu stavebním úřadem a žalovaným.

Krajský soud, ponechav stranou kuriózní situaci, kdy žalobce fakticky napadá vlastní rozhodnutí (když stavební úřad je orgánem žalobce – srov. § 109 odst. 1 obecního zřízení), navíc jménem žalobce vystupuje osoba, která stojí v čele orgánu, který prvostupňové rozhodnutí vydal (když starosta obce stojí v čele obecního úřadu – srov. opět § 109 odst. 1 obecního zřízení), se zabýval otázkou, zda žalobci s ohledem na jeho postavení v řízení a s ohledem na obsah žalobních bodů svědčí oprávnění podat v této konkrétní situaci žalobu ve správním soudnictví.

Dle § 65 odst. 1 zák. č. 150/2000 Sb., soudní řádu správního, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „s.ř.s.“) kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle tohoto ustanovení nemůže být žalobce aktivně legitimován k podání žaloby ve správním soudnictví, když napadeným rozhodnutím nebyla nijak závazně určena jeho práva a povinnosti – napadeným rozhodnutím byla závazně určena jen a toliko práva a povinnosti stavebníka, jemuž bylo znemožněno v konkrétní lokalitě umístit stavbu.

Žalobce dovozuje svou aktivní legitimaci ze svého práva pečovat o rozvoj svého území, tzn. z § 2 odst. 2 obecního zřízení, o tom však napadené rozhodnutí ani rozhodnutí prvostupňové ničeho závazně neurčilo, nezaložilo, nezměnilo ani nezrušilo.

Dle § 2 odst. 2 obecního zřízení obec pečuje o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů; při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem.

Odkazované ustanovení vymezuje samou podstatu a účel samosprávného postavení obcí v právním řádu České republiky, kdy konkrétní práva a povinnosti spojená s tímto posláním obcí určují zvláštní zákony (srov. např. Průcha, P.: Komentář k § 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, Linde 2002, in ASPI – LIT20336CZ).

V posuzovaném případě není obec stavebníkem, tzn. tím, o jehož právu či povinnosti by bylo zamítnutím žádosti o vydání územního rozhodnutí rozhodováno. Účastníkem řízení je toliko z důvodu svého zvláštního oprávnění zakotveného v § 85 odst. 1 písm. b) zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavebního zákona), ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen stav. zák.), který právě s ohledem na § 2 odst. 2 obecního zřízení dává obcím postavení účastníka územního řízení bez ohledu na to, zda budou přijatým rozhodnutím dotčena jeho práva a povinnosti (srov. např. Malý, S.: ASPI – Nový stavební zákon

s komentářem, § 85 Územní řízení Účastníci územního řízení, ASPI 2007, in ASPI – LIT26652CZ). Tímto zvláštním postavením se pak obce odlišují od těch účastníků, jejichž účastenství je závislé právě na otázce, zda jsou navrhovaným záměrem dotčeni na svých právech či nikoli, čili od účastníků vymezených § 85 odst. 2 písm. a), b) stav. zák.

Usuzuje-li žalobce na svou aktivní věcnou legitimaci z toho, že právě žalobce prostřednictvím svých orgánů přijímá územní plán, čímž naplňuje § 2 odst. 2 obecního zřízení, tzn. pečuje tak o rozvoj obce, soud konstatuje, že právě oprávnění obce přijmout v samostatné působnosti územní plán je konkrétním prostředkem k naplnění obecného úkolu obce pečovat o svůj rozvoj. Z tohoto oprávnění samotného však nelze dovozovat v každém územním řízení a priori rozhodnutí o vzniku, změně, zániku či závazném určení práv a povinností obce. Argumentováno „ad absurdum“ by pak v logice žalobcovy argumentace měl aktivní legitimaci k napadení jakéhokoli správního rozhodnutí stát reprezentovaný Poslaneckou sněmovnou Parlamentu České republiky, která přijímá bez výjimky všechny zákony, na základě kterých jsou správní rozhodnutí vydávána. Svou legitimaci by pak mohl – podobně jako žalobce – dovozovat např. z čl. 7 Ústavy České republiky, podle něhož stát dbá o šetrné využívání přírodních zdrojů a ochranu přírodního bohatství.

Soud nevylučuje obec a priori z podání žaloby ve správním soudnictví, k její aktivní věcné legitimaci podle § 65 odst. 1 s.ř.s. je však nezbytné, aby bylo rozhodováno o některém jejím právu či povinnosti. Takovým právem však není bez dalšího jen péče o rozvoj obce podle § 2 odst. 2 obecního zřízení či pravomoc k přijetí územního plánu.

Dle § 65 odst. 2 s.ř.s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Ani podle tohoto ustanovení nemůže být obec v posuzovaném případě k podání žaloby legitimována, když netvrdí nesprávnost žádného postupu správního orgánu. V žalobě není napaden žádný z procesních úkonů (= postupu) správních orgánů, žaloba tedy neobsahuje žádnou procesní námitku (= námitku proti postupu); jediným žalobním bodem je nezákonnost napadeného rozhodnutí co do závěru o rozporu navrhovaného záměru s územním plánem.

Konečně, obec není ani žádným z orgánů, kterým dává zvláštní žalobní legitimaci § 66 s.ř.s.

Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalobce je v posuzovaném případě osobou zjevně neoprávněnou k podání žaloby ve správním soudnictví, a proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s.ř.s., který stanoví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 15. července 2010

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu